

представити певні докази; коли Суд розглянув доводи лише однієї сторони, а також коли одна із сторін не була поінформована про дату, коли відбувалось слухання у справі проти цієї сторони [3]

Отже, для належного захисту прав людини у відносинах з органами місцевого самоврядування ще недостатнім є запровадження системи адміністративних судів. Важливо і необхідно забезпечити незалежність, неупередженість та належний рівень компетентності суддів; вільний доступ до суду кожної особи; розгляд справи в розумні строки в ході судового процесу, який відповідає вимогам справедливого процесу; повагу до рішень суду з боку виконавчої влади, що має сприяти ефективності та дієвості таких рішень.

Література

1. Коліушко І. Адміністративні суди: для захисту прав людини чи інтересів держави / І. Коліушко, Р. Куйбіда // Право України. – 2007. – № 3. – С. 3-8.

2. Paul Lemmens The main features of judicial control of administrative action in the lights of the case-law of the European Court of Human Rights/ Paul Lemmens/ First Conference of the Presidents of Supreme Administrative Courts in Europe "The possibility and scope of judicial control of administrative decisions". 7-8 October 2002, Strasbourg. Conclusions – www.coe.int/T/E/Legal_affairs/Legal_cooperation/Administrative_law_and_justice/Conferences

3. Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини: Закон України від 23 лютого 2006 року № 3477-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 30. – Ст. 260.

УДК 321.02(043.2)

Сергієнко Т. І., к.п.н., доцент,
Факультет економіки та управління,
Запорізька державна інженерна академія, м. Запоріжжя

ТЕХНОЛОГІЇ ПРИЙНЯТТЯ І ВПРОВАДЖЕННЯ ПОЛІТИЧНИХ РІШЕНЬ

Реалії сьогодення свідчать, що політична дійсність України, розвиток і становлення демократичних інститутів і форм політичної влади зумовлюють необхідність підвищення політичної культури суб'єктів політичної діяльності з метою посилення відповідальності за постановку і прийняття політичних рішень. Актуальність даного дослідження зумовлена тим, що політичні рішення є одним з найважливіших елементів політичного життя.

Загальною характеристикою процесу прийняття політичних рішень займалися науковці М. Єддоус та Р. Стенфілд. Аналіз прогнозування і

виробки стратегій у процесі прийняття політичних рішень здійснили вчені І. Цоков, К. Гаджиев, О. Демідов, Є. Морозова. Аналізом політичної культури України в ретроспективі займалися Ї.Х. Сас, Я. Грицак, О. Рудакевич, В. Литвин, В. Нагорний. Проблемам сучасної української політичної культури свої праці присвятили Б. Цимбалістий, Е. Головаха, Н. Паніна, Н. Чурилов, Ю. Пахомов, С. Вовкани, А. Виборгіна.

Прийняття політичних рішень – це технологічна реалізація політичної влади в управлінні соціальними процесами. Через конкретні політичні рішення політична влада втілює свою волю в управлінський процес відповідно до інтересів керівних груп [1, с. 124]. Політологічний енциклопедичний словник так трактує сутність політичного рішення: «Політичне рішення – політична дія інформованого суб'єкта влади для реалізації певної мети, що передбачає оптимізацію зовнішніх і внутрішніх умов функціонування даного суб'єкта і визначення перспектив його подальшого розвитку [2, с. 257].

Таким чином, суб'єкти політики приймають політичні рішення, враховуючи об'єктивні і суб'єктивні потреби й особливості суспільства [3, с. 78]. Прийняття політичних рішень вимагає від політиків високого політичного професіоналізму. Це означає знання ситуації: наявність ієрархічних структур, досягнення угоди і взаємної довіри щодо заходів, які приймаються, володіння інформацією й перевіреними фактами. Прийняття рішень потребує володіння механізмами зв'язку й інформації, що дають можливість обґрунтувати рішення.

Обґрунтованість політичних рішень визначається тим, наскільки вміло й ефективно суб'єкти політики підготовлені до пізнання закономірностей політики і вибору механізмів їх дії.

Цей вибір передбачає: а) визначення провідного напрямку суспільного розвитку; б) оптимальне співвідношення провідного напрямку з іншими тенденціями, сукупність яких і становить широке коло можливостей для врахування вимог закономірності [4, с. 153]. Правильно реалізований вибір забезпечує правильність і ефективність рішення.

Таким чином, проблема оптимального вибору напрямку політичного розвитку, методів забезпечення, часу виконання тощо вимагає від суб'єктів політики знання політичних процесів, політичних змін у суспільстві, політичних сил, які діють, особливостей історичного періоду, в який приймається політичне рішення.

Література

1. Ярош Б. О. Загальна теорія політики: Навч. посіб. для студ. спец. «Політологія» вищ. навч. закладів / Б. О. Ярош, О. Б. Ярош. – Луцьк: РВВ "Вежа" Волин. держ. ун-ту ім. Лесі Українки, 2005, – 240 с.
2. Політологічний енциклопедичний словник: Навч. посібник для студентів вузів. – К.: Генеза, 1997. – 400 с.
3. Політологія у схемах, таблицях, визначеннях: Навч. посібник / За ред. І. С. Дзюбка, І. Г. Оніщенко, К. М. Левківського, З. І. Тимошенко. – К.: УФІМБ, 1999. – 161 с.
4. Воронкова В. Г. Політологія. Методичний посібник для студентів ЗДІА всіх спеціальностей / Укл. В. Г. Воронкова, О. М. Кіндратець, В. О. Зуєва, О. Є. Швець та ін. – Запоріжжя, 2007. – 231 с.

УДК 340.001.1: 378 (043.2)

Тимкович І. І., старший викладач,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ЮРИДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Визначальним чинником прогресу суспільства є розвиток науки і техніки, підвищення добробуту його членів, їхнього духовного та інтелектуального зростання. Цим зумовлена необхідність пріоритетної державної підтримки розвитку науки як джерела економічного зростання і невід’ємної складової національної культури та освіти [1, с. 15].

Україна традиційно вважається державою з великим науковим потенціалом, визнаними у світі науковими школами, розвиненою системою підготовки кадрів. Так, за даними Державної служби статистики України у 2012 р. 1208 організацій виконали 53190 наукових та науково-технічних робіт [2, с. 9, 122]. У 2012 р. кількісний склад наукових працівників налічував 82032 особи, 15592 докторів наук та 88057 кандидатів наук. Понад 2/3 докторів та кандидатів наук були зайняті науковою як професійною діяльністю у вищих навчальних закладах, науково-дослідних інститутах, наукових і науково-технічних організаціях [2, с. 68, 74].

Як специфічний різновид людської діяльності наукова спрямована на пізнання сутності об’єктивних законів розвитку реального світу. Набуті людиною знання використовуються в будь-якому виді діяльності, але тільки в науковій одержання знання є основною метою й основним результатом, при цьому наукова діяльність: 1) спрямована на пошуки нового, при цьому найважливішим фактором її розвитку є змагання; 2) за своєю природою вона є загальною працею, тобто обумовлюється частково кооперацією сучасників,